

לייהודים היהת אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את נשירה הזאת ולפדרה את בני ישראל? שימה בפהם למען תהיה לי נשירה הזאת לעד בני ישראל? כי אביכאנו אל האגדה אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ורבש ואכל ושבע ודרשו וננה אל אלהים אחרים ועבדום ונאנצוני והפר את בריתך. וקיה כי תמצאן אותו רשות רשות וצרות וענחת השירה הזאת לפניו לעד פי לא תשכח מפי ורעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה תיומ בטרם אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הניסיון העקרי המועד לדור האחרון לפני בית הגואל: **היו יהודים!** הישמרו לכם לעבודה זרה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ועל תפרו את בריתך! ובScar זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

בכל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והعمالות, תגדל ההשגה הבהאה ממנה. כמו שבכתב המטילת ישראלים (פרק א) ז"ל, "וכמי השיעור אשר כבש את יצורו ואתאותיו, ונתרךק מן המרחיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו יושמת בו".

הענין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש-caretוי את השמחה העצומה של ימי הפורים, את ה"אורות ושמחה" אשר שbowו ויקר", עליו לשים אל לבו את עבדותם של ישראל בימים ההם, שבו בתשובה בלבב שלם ורוח נשברת, עד שנהיין "יהודים", נוצרו "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור לעבודה זרה ולאורתות הגויים. ועיי' עבודה זו דיאק, שברו איבר היהודים לשלוט בהם ונחפוך הוא אשר ישלו היהודים המה בשניהם, צכו ל"קימו קבלו היהודים עליהם ועל רעם ועל כל הנלויים עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת הש"ת וקבלת התורה. ועיי כתבי "ויתומים האללה נזקרים ונעושים בכל דור ודור, משפטה ומפתחה, מדינה ומדינה, עיר עיר, וימי הפורים האללה, לא עברו מתרד היהודים, זכרם, לא יסוף מירעם".

אוטו כל נכון לא רק "בימים הרים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור שיתרכז האדם מן הגויים הטמאים וייבטל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת היהודית, אך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שי אפשר לנו לשער. וכך של לומני אמוני ישראל כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת ענין "כן ישיגו יושמת בו" בימינו אלה, כאשרה של הגאותה כבר מבצע וועלה.

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזה, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושwan ליהודים", ליהודים דיקא. "יהודי" הוא הכופר בעבודה זרה (כדייאת מגילה יג, א), המתרכז מהబליהם של הגויים, והמתדבק בכל נמי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שנותו של המן — שנתת הדת

"וינגידו להמן לראות הייעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי" (אסתר ג, ד).

הכתוב מגלה לנו, שנותת המן למרדכי לא הייתה עצם ה"חויצה" שמרדי כי לא השתחווה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבד, בגלל זה שמרדי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי — ולפיכך היהת שנותו עלייו רב מאד, כי אין שנאה בשנתה הדת", עכ"ל. כמובן, שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתה הדת. שנותת המן למרדכי היהת בgal שהוא יהודי, והוא ייש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחוות לעבודה זרה. ושנתה הדת, עלולה על הכל.

ובכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ו): "ויבן בעניינו וגוי כי הגיד לו את עם מרדכי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מחתמת שהוא יהוד", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורתו היהת לעקוור את הדת, כמו שבכתב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "ויבקש המן — פירוש לעקוור הדת". ובכן, מכיוון שככל עיר שנותו של המן למרדכי — ולעמו — היהת על עסקי דת, אך טبعי הדבר, שאת חיצי השיטנה שלו הפנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר "דת יהודית".

על מי גור המן? כתיב: "ויבקש המן למשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכויות אחשׁוּרֹשׁ עם מרדכי". וממי הם אלה הנקראים "עם מרדכי"? אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי — ומנו רבנן — ולבסוף בכל היהודים".

עם מרדכי? מאן נינהו? רבנן הם מהו אשר עיררו את שנותו של אותו רשות באופן זה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מהו "היהודים", והוא יש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבירו.

עבדותנו בעקבות דמשיחא — להיות "יהודים" הכהרים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהרי"ל דיסקין זצ"ל, שאומר על הוצאות הרבות שיהיו באחרית הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ינצל". בששאלווהו, "ומי הוא עהרליךער איד'?" ענה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכ' היא המידה: מי שМОבלט מהגויים, הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיים האמתיים, ובוגדים לא יתרחש.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ל מולא זיין בשם רבו הגר"א (כפי שmoboa בספר אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי, ופסקין כל סדרא מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה הנוכחית מוכונת כנגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

הכל כירען

ראש מכוון, מכון תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב בתר פירוט: "שהמן רצה לעקוור הכל, זה להشمיד — אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג — הוא הרות הרוחני, לאבד — אפילו הגוף והגוף מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעicker מורת המן היהת לבטל אותם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "ויבן היה מפוני עם מרדכי דהינו יהודים, שבשבילך לא ברע מרדכי", עכ"ל.

ג. ההינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדשה ושם המילאה, לא כמו קודם לנו, שחילק מישראל למצאים על אדמתם, אבל בלי תואר "הארץ".